

De pers over *Galgenveld*, deel 1 van *De Noordzeemoorden*:

‘Zinderende thriller.’ **** *AD*

‘Een mooie mix van gruwel en Hollandse “gewoonheid”, onberispelijk en met veel vaart geschreven.’ *VN Thrillergids*

‘Strak geschreven, in denderende vaart. De heldere, dan weer verwarde gedachten van de 19-jarige Kyra weerspiegelen knap het geërfde werkpatroon van rechercheur Mertens. Mooie omgevingsbeschrijvingen completeren de thriller.’ *De Telegraaf*

‘Nagelbijtend spannende thriller met buitenlandse allure. Ik kan niet wachten op de rest van de boeken in de reeks *De Noordzeemoorden*.’ *Crimezone/Hebban*

‘Deze titel biedt alles waar een thrillerliefhebber van houdt. Dit eerste deel is de perfecte binnenkomer en biedt alles om uit te kijken naar het vervolg.’ *Vrouwenthrillers.nl*

‘De cliffhanger die ervoor moet zorgen dat je ook het volgende deel gaat lezen is van een hoog niveau: het liefst zou je meteen doorlezen.’ *Mustreads.nl*

Lees ook *Galgenveld*, deel 1 van *De Noordzeemoorden*:

Een serie raadselachtige moorden vol symboliek, een halsstarrige rechercheur, een iets te bemoeizuchtige eindexamenkandidate en een spoorloos verdwenen zus. De ingrediënten van *De Noordzeemoorden*, een knap geconstrueerde, vierdelige thrillerserie die de lezer meevoert van Amsterdam naar Texel, en verder op een tocht langs de kille Noordzee. *Galgenveld* is het eerste deel van dit spannende vierluik.

Als Amsterdam-Noord wordt opgeschrikt door een gruwelijke moord is de negentienjarige Kyra Slagter als een van de eersten op de plaats delict. Tot grote ergernis van rechercheur Maud Mertens mengt ze zich in het recherchewerk en geeft ze ongewenst advies. Gaandeweg blijkt dat Kyra's suggesties toch wel heel nuttig zijn voor Mertens en dat de twee tegenpolen elkaars hulp goed kunnen gebruiken. In een wervelend samenspel tussen de jonge, scherpzinnige en soms overmoedige Kyra en de ervaren, bedachtzame rechercheur Mertens komen de gruwelijke daden van een maniakale moordenaar aan het licht.

Isa Maron debuteerde met *Passiespel*, dat werd verkozen tot Beste Nederlandse Vrouwenthriller. De thrillers die volgden bevestigden haar talent. Met *De Noordzeemoorden* schaart ze zich definitief bij het rijtje van beste thrillerschrijfsters van Nederland.

isamaronwelkom

isa
maron
IJSKOUD

De Noordzeemoorden, deel II

the house of books

© 2014 Isa Maron
© 2014 The House of Books, Amsterdam
© Omslagbeeld Tim Robinson / Arcangel Images
Omslagontwerp b'IJ Barbara
Typografie Perfect Service

ISBN 978 90 488 2270 6
ISBN 978 90 488 2271 3 (e-book)
NUR 332

www.thehouseofbooks.com
www.facebook.com/isamaron
www.facebook.com/thehouseofbooks
Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

‘Jesse?’

Sophie Verster staat bij het hek waarachter de ezels zich bevinden, bij een van de laatste veldjes van de kinderboerderij. Haar adem maakt kleine wolkjes in de lucht. Haar ogen vliegen rond, ze speurt de omgeving af, de mensen, de kinderen. Het is niet druk vandaag. Het pad naar de pauwen ligt er verlaten bij en alleen verderop scharrelen wat vaders en moeders met hun kinderen tussen de kippen en de eenden.

‘Jesse?’

Waar zit hij nou? Hij loopt ook altijd bij haar weg zonder even iets te zeggen. Ze stopt haar telefoon in haar jaszak. Schapen, ezels, een leeg veld met schots en scheve hekken langs de sloot achter aan het terrein. Hij is nergens.

‘Jesse!’ roept ze nog een keer, bozer nu.

Ze kijkt nog een keer bij de schapen en het hek aan het eind van de weg. Ze kijkt snel achter de struiken bij de speeltuin. Geen Jesse. Shit.

Ze loopt een stukje terug en blijft bij een verweerde groene picknicktafel staan. Hij was hier net nog. Hij stond met het bakje kippenvoer in zijn handjes vlak naast haar naar de ezels te kijken, ze pakte even haar telefoon – die navelstreng naar de rest van de wereld –, stond te appen met een vriendin, keek op, en hij was weg.

Gewoon weg.

Ze rent een stuk richting de ingang, waar de kippen zijn, maar ook daar is hij niet. Ze had gedacht dat hij die beesten misschien al was gaan voeren.

‘Jesse!’ roept ze weer.

Alsof dat helpt. Als hij haar zou horen dan kwam hij wel. Er zit

geen kwaad in dat jochie. Hij is niet iemand die pest of expres brutaal doet.

Waar is hij toch?

‘Jesse!’ Haar stem slaat over.

Ze draait om haar as en kijkt nog een keer of hij echt niet in de buurt is. Ze rent een stuk terug, maar beseft dat ze daar al twee keer gekeken heeft. Ze kan niet geloven dat hij ineens verdwenen is.

Hij is niet op het pad naar de ingang, en ook niet achter haar. Ze staat aan de rand van de kinderboerderij, waar het pad ophoudt en een knik maakt naar de achteruitgang, een poort die altijd afgesloten is. De typische boerderijgeur is ineens misselijkmakend; vochtig hout en blubber vermengd met kippenstront en ezelpoep. Ze rent naar het hek dat het verste stukje terrein scheidt van de buitenwereld, de smalle weg langs het Noordhollands Kanaal. Ze duwt de klink van de poort naar beneden. Dicht. Hij kan hier onmogelijk zelf naar buiten zijn geglipt.

Ze gaat op haar tenen staan, leunt zo ver mogelijk over het hek en speurt tegen beter weten in de weg af. Kom op, Jesse, laat je zien. Links, bij de molen, is hij niet. Rechts, bij de ingang van de Buiktuin, ook niet. Ze laat zich terugzakken, pakt de tralies en schudt. Stevig en te hoog voor Jesse om overheen te klimmen. Hij moet echt nog ergens hier binnen zijn. Ze loopt terug naar de ezelweide.

De dieren staan bewegingloos op het kale stuk grond. Een minuut is verstreken sinds ze opmerkte dat hij niet meer naast haar stond, misschien twee. Jezus, ze is verantwoordelijk voor hem. Ze is de oppas. Degene aan wie Ilonka al jaren haar kind toevertrouwt.

Een akelige, koude rilling kruipt over haar rug en een moment voelt het alsof de wereld ronddraait, in duizelingwekkende snelheid, en alles om haar heen verandert in langgerekte strepen, terwijl zij daar in haar eentje staat, doodstil, in het oog van de storm, tot iemand aan de noodrem trekt, alles acuut tot stilstand komt en het lijkt alsof alleen zijzelf nog misselijkmakend rondtolt.

‘Jesse!’

Ze kan niet ophouden hem te roepen. Ze rent weg, schiet tussen de struiken door en rent weer naar het kleine, verborgen speeltuin-

tje. Hij moet er zijn. Ze moet alleen beter kijken.

Niemand.

Een knalblauw plastic glijbaantje staat verlaten in de zandbak. Er staat een zwart-witte speelgoedkoe. Ernaast staat een bord: VAN SPELEN WORD JE BLIJ, MAAR OPRUIMEN HOORT ERBIJ. De deksel van de plastic kist waar het speelgoed in hoort staat open. Ze rent ernaartoe. Misschien verstopt hij zich. Misschien houdt hij haar voor de gek.

Geen Jesse.

Ze rent langs de wip, springt achter het bankje en kijkt achter de struiken. Hoe is het mogelijk? In godsnaam, Jesse, waar zit je? Ze schiet aan de andere kant van het speeltuintje weer tussen de heesters door, terug naar het pad, en rent naar het pleintje bij de ingang.

‘Jesse!’

Dit is de kleinste kinderboerderij op aarde. Twee ezels, wat schapen, een handvol geiten, een zootje kleine dieren. Hoe kan hij weg zijn?

‘Ik ben mijn kind kwijt!’ roept Sophie. Ouders kijken verschrikt haar kant op. ‘Mijn oppaskind! Jesse!’

‘Hoe ziet hij eruit?’ vraagt een vader die met twee jonge kinderen tussen de kippen staat.

‘Blauwe jas, spijkerbroek, blonde krullen, blauwe muts,’ zegt ze buiten adem.

*

Kyra Slagter zit op het voeteneind van haar tweepersoonsbed en staart naar de muur met de informatie over Sarina. Haar foto in het midden, de kaart van Texel – waar ze vier jaar geleden verdwenen is – met de route die ze gelopen heeft, steekwoorden uit getuigenverklaringen, kleding, plaatsnamen, de naam van de jongen die ze daar kennelijk ontmoet heeft, kopieën van de belachelijk hoopgevende ansichtkaarten die vier jaar nadat ze verzonden waren ineens boven water waren gekomen. Ruim een jaar geleden had haar moeder het haar nog verboden om zo intensief met de verdwijning van haar ou-

dere zus bezig te zijn. Ze had geëist dat de muur leeggemaakt werd, dat Kyra zich zou bezighouden met school en niet met Sarina, met zaken waar je invloed op hebt, zei ze, en niet met zaken die ver buiten je bereik liggen.

Ver buiten je bereik. Haar eigen zus. Mooi niet.

Nu waren ze dat stadium voorbij. Ze was negentien geworden, volgde de opleiding forensisch onderzoek aan de Hogeschool van Amsterdam. Had dingen meegemaakt dit jaar, in haar idiote zoektocht naar de moordenaar van haar docent Marc Gaullier, die op de een of andere manier haar positie ten opzichte van haar moeder veranderd hadden.

Sarina lacht haar toe. Blond haar rondom een mager gezicht. Grote groenbruine ogen en mooie rode lippen, zoals ze zelf ook heeft. Het is een heel gek idee dat ze nu net zo oud is als het meisje op de foto. Iets ouder zelfs.

Waar ben je naartoe gegaan, zus? Wat is er met je gebeurd?

Haar telefoon, die naast haar op bed ligt, begint te zoemen. Sophie. Vreemd, meestal appt ze.

‘Hi,’ zegt ze en Sophie begint meteen te praten.

‘Jesse is kwijt,’ zegt ze buiten adem. ‘Ik ben bij de Buiktuin en hij is ineens weg. Wil je naar zijn huis gaan en kijken of hij daar is? Ik wil hier blijven voor het geval hij terugkomt. Ik snap er helemaal niets van. Ik was hem ineens kwijt.’ Ze valt stil, als een auto die een noodstop maakt.

‘Ik ben al onderweg,’ zegt Kyra. ‘Ik pak de scooter. Heb je Ilonka gebeld?’

‘Dat durf ik niet.’

‘Bel in elk geval 112.’

‘Ja. Misschien. Ik...’ stamelt Sophie. ‘Hij kan toch... Ik snap...’

‘Wat heeft hij aan?’

‘Een spijkerbroek en een blauw jack en een blauwe muts, zo’n felle kleur blauw.’

Kyra schiet in haar schoenen en rent de trap af. Scootersleutel. Winterjas, handschoenen. Snel.

Ze kan niet geloven dat hij weg is. De paar bezoekers van de kinderboerderij zoeken allemaal. Zelf heeft ze nog een keer op het achterste deel van het terrein gezocht, in de hokken van de pauwen en de kippen gekeken, in de kleine stal van de ezels. Ze kan geen plek meer bedenken waar ze niet al twee keer is geweest. Sophie staat in het huisje van de beheerder. Misschien heeft ze toch niet goed gekeken bij het geitenweitje, of is hij toch bij de speeltuin, ook al zijn ze daar al een paar keer geweest om te zoeken.

‘Kan hij niet naar huis zijn gegaan?’ vraagt een van de beheerders. Het is een kleine vrouw met een enorme boezem. Ze draagt een grijs, gevlekt t-shirt met een volwassen print van Mickey Mouse en ze heeft een diepe frons op haar voorhoofd.

‘Een vriendin van mij is daar nu naartoe om te kijken, maar hij zou nooit zomaar naar huis gaan. Dat zou hij echt wel zeggen.’

‘Ik bel 112,’ zegt de vrouw.

Sophie knikt wezenloos.

‘Ik kijk nog een keer bij de geiten,’ roept ze en ze rent de deur uit. Ze rukt het hek van de geitenwei open, rent over het gras, langs de oude tractor die verzonken in de blubber van het weilandje staat, naar het huisje met de hooibalen midden op het achterste veld. Ze hijgt, krijgt haast geen lucht. Het is onmogelijk. De hele kinderboerderij is omheind. Het is het soort hekwerk waar kleine kinderen absoluut niet over of doorheen kunnen. Ze rent een rondje over het veld. Niks. Ook niet buiten het terrein, aan de andere kant van het hek. Het grasveld daar is leeg. Niks. Hoe kan het? Hoe kan dit toch? Het lijkt wel alsof haar gedachten blijven haperen, als een liedje met alleen maar een refrein. Hoe kan hij ineens verdwenen zijn?

Ze rent om de hooischaar heen, naar de mesthoop, waar een massa kippen scharrelt. Hier is een moeder aan het zoeken.

‘Niks,’ zegt de vrouw. ‘Sorry.’

Ze rent terug naar de beheerders.

‘Hij is echt nergens,’ zegt Sophie buiten adem. Ze zuigt een grote hap lucht naar binnen maar heeft niet het gevoel dat er zuurstof in

haar longen terechtkomt. Vijf jaar oppassen balt zich samen in dit ene moment. Hij is twee en ze maken een toren van blokken. Hij is vijf en ze lezen de verhalen van *Kikker*. Nu is hij zeven en vindt hij zichzelf al veel te groot voor een oppas. Hoe kan hij ineens weg zijn?

‘Ga even zitten,’ zegt de vrouw met het Mickey Mouse-T-shirt. ‘We hebben 112 gebeld en de politie komt eraan. Jan? Heb je thee?’

De man staat op, zijn waterige ogen verdwijnen haast onder zijn dikke wenkbrauwen. Ze moet gaan zitten, zeggen ze. Hoe kan ze nou gaan zitten terwijl ze moet zoeken? Maar waar moet ze zoeken? Ze kan geen plek meer bedenken.

‘Heb je buiten gekeken?’ vraagt de man terwijl hij een kop dampende thee aanreikt. ‘Bij het kanaal?’

Sophie bevriest.

*

Kyra raast met haar scooter over de dijk, ze schiet tussen de paaltjes door bij het Florapark, en wenst dat het ding sneller is. Het is waterkoud en ze is blij dat ze haar dikke winterjas heeft aangetrokken. Een paar minuten later rijdt ze zonder aarzelen de kinderboerderij voorbij, slaat iets verderop links af de wijk in waar Sophie en Jesse wonen. Ze zet haar scooter in de voortuin bij Sophie en springt over het hekje om aan te bellen bij de ouders van Jesse. Geen antwoord.

Ze belt nog een keer. Niks. Ze tuurt door het raam. Roept door de brievenbus. Nee, als Jesse er was zou hij heus wel opendoen. Ze loopt terug en belt aan bij Sophie, maar Linda doet niet open. Aan de overkant van de straat ziet ze beweging en ze belt daar aan.

‘Heeft u Jesse gezien?’ vraagt ze aan de oudere dame.

‘Ik zag hem met Sophie weggaan,’ zegt de vrouw. ‘Een uurtje geleden denk ik.’

‘Daarna niet meer?’

‘Nee.’

‘Dus hij kan niet teruggekomen zijn,’ stelt Kyra.

‘Wat is er dan?’ vraagt de vrouw. ‘Is hij weg? Misschien is hij bij Tim, zijn vriendje, die woont op nummer zevenentwintig.’ Ze wijst

naar een huis iets verderop in de straat.

‘Bedankt,’ roept Kyra. Ze is al weg.

‘Is Jesse hier?’ vraagt ze aan de vrouw die opendoet, maar ze ziet al aan de verbazing op haar gezicht dat hij er niet is.

‘Nee, die heb ik niet gezien,’ stamelt de vrouw. ‘Waarom?’

Kyra reageert niet, vist haar telefoon uit haar zak, steekt haar hand op om de vrouw te bedanken en rent terug naar haar scooter.

‘Sophie? Hij is hier niet. Niet thuis. Niet bij zijn vriendje. Niemand heeft hem gezien. Heb je 112 gebeld?’

Ze luistert even naar de paniek van Sophie.

‘Blijf daar,’ antwoordt ze. ‘Dan volg ik nog een keer de route van hier naar de kinderboerderij, misschien dat ik hem toch ergens zie. Ik kom eraan.’

Ze rijdt terug, iets rustiger nu, en kijkt goed om zich heen. Ze maakt een extra rondje in de kleine straatjes rondom Jesse’s huis. Het is half november en over een paar dagen komt Sinterklaas, maar toch zijn al veel huizen in kerstsfeer aangekleed. Over een uurtje is het donker. Ze moeten opschieten met zoeken.

Kyra rijdt de wijk uit, over de houten brug naar het kanaal. Nergens een klein blond jongetje. Ze kent Jesse. Als Sophie niet kan, past ze ook weleens op hem. Het is een lief jochie, hartstikke slim. Hij heeft haar leren schaken – althans, hij heeft verteld wat elk schaakstuk mag en wat niet – want hij vond mens-erger-je-niet maar stom. Shit, waar is hij toch?

Vlak voor het viaduct stopt ze even en ze tuurt de weg naar de basisschool af. Het is een lange rechte weg naast een sloot. Niks. Voor de zekerheid kijkt ze nog een keer achter zich, naar het water, de struiken en het riet langs de wallenkant. Niks.

Ze rijdt door. Vlak na het ziekenhuis stopt ze weer. Is hij hier het fietspad op gegaan? In de verte loopt alleen een oudere vrouw met een hond. Ze ziet auto’s rijden. Nergens een klein, huppelend jongetje in een blauw jasje.

Op nog geen honderd meter van de kinderboerderij ziet ze iets in het kanaal drijven, een meter of drie van de wal. O god. Ze schreeuwt naar de mensen die bij de ingang van de Buiktuin staan.

‘Kijk daar!’ gilt ze, al weet ze niet precies waarom ze het roept. ‘Jesse!’

Ze zet de scooter op de weg en rent naar de waterkant. Iets blauws. Iets felblauws. Ze heeft het gevoel dat iemand haar keel dichtknijpt. Maar hij heeft toch zijn zwemdiploma? Je hebt toch wel je A als je zeven bent? Of niet? In godsnaam...

Ze kijkt om zich heen en ziet een paar mensen op haar af lopen. Hoe diep is het hier? Twee meter? Drie? Vier? Dit is een vaarroute waar regelmatig grote schepen varen. Jezus, Jesse... Dat knalblauwe ding kan niets anders dan zijn muts zijn. Ze trekt haar dikke jas uit en springt in het kanaal. Het water is zo koud dat het haar meteen fijn lijkt te knijpen. Met twee slagen is ze bij het blauwe ding en grist het uit het water. Inderdaad een muts van blauw katoen.

Achter zich een plons. Ze ziet een jongen boven komen.

‘Jij die kant,’ roept hij terwijl hij achter Kyra wijst. Hij heeft gelijk. Jesse kan overal zijn, ze moeten dit goed aanpakken, anders heeft het geen zin. Ze gooit de muts op de kant, waar inmiddels een aantal mensen staan te kijken. Ze duikt onder. Het ijskoude water stroomt in haar oren, over haar kruin en in haar nek. Ze probeert iets te zien, maar het water is troebel, groenbruin, en overal waar ze kijkt hangt dezelfde ondoorzichtige mist. Wanhopig graait ze om zich heen en door de heftige bewegingen is haar lucht meteen verdwenen en moet ze naar boven om adem te halen. Hoe lang duurt het voordat een kind van zeven zinkt? Hij zal toch spartelen, gillen, hij kan toch watertrappelen? Hij gaat toch niet meteen al kopje-onder? Had hij misschien laarzen aan? Dat is het verhaal: je laarzen uitdoen als je in het water valt. Want ze lopen vol en trekken je naar beneden. Is dat waar? Waar moet ze zoeken? Waar? Ze neemt een grote hap lucht en duikt weer onder. Dit keer probeert ze de bodem te halen, waar ze panisch om zich heen tast. Modder. Stenen. Takjes. Iets scherps. Niks. Helemaal niks.

Jesse! schreeuwt ze inwendig. *Hierheen!*

Ze moet alweer naar boven. Haalt adem. Duikt veel te snel weer onder en het paniekgevoel wordt steeds overweldigender. Ze kan hem niet vinden. Het kanaal is veel te breed en waarschijnlijk staat

hier ook nog een stroming. Misschien is hij naar het midden van het water gedreven, en de kant op van de ringweg, of juist richting de sluis. Nog een keer komt ze boven, hapt naar lucht, en weer duikt ze onder. Ze probeert systematisch langs de kant te zwemmen, met haar armen om zich heen maaiend en steeds een stukje verder van de kant af, naar het midden van het kanaal, maar ze heeft het gevoel dat ze hele stukken overslaat, dat hij overal kan zijn, dat het kanaal een modderpoel is zo groot als een voetbalveld, en ze zoekt rondom haar, maar hij kan ook boven haar drijven, onder haar, schuin naast haar, hij kan overal zijn. En waarom kan ze niets zien? Ze ziet haar eigen benen niet eens, zo troebel is het hier. Het heeft geen zin... Buiten adem komt ze weer boven en ze vloekt. Houd je kop erbij. Zoek! Zoek!

‘Niks!’ roept de jongen die ook in het water is gesprongen. Hij zwemt op haar af. Ongemerkt is ze al een heel stuk van de kant af naar Jesse aan het zoeken. Links van haar ziet ze nog een man in het water liggen.

‘Het is niet te doen,’ roept de jongen. ‘Sorry. Misschien moeten de duikers verder zoeken.’

De duikers, zegt hij. Die zullen wel komen inderdaad. Speurhonden. Een hele ploeg politiemensen. Maar ze zullen te laat zijn. Als hij hier in het water ligt...

‘Kom naar de kant,’ zegt de jongen. ‘Het is veel te koud.’

Nu pas merkt ze hoe verkleumd ze is. Hoe lang ligt ze al in dit ijsskoude water? Alles prikt, als ze beweegt is het alsof ze zich aan honderden messen snijdt.

‘Nee,’ zegt ze zacht. Ineens voelt ze zich doodmoe en de wallenkant lijkt heel ver weg. Ze kijkt de jongen aan, maar ziet hem niet. Zijn gezicht lijkt te veranderen in dat van Jesse, doodsbang, met immense opengesperde ogen. Ze haalt nog een keer diep adem en duikt onder. Met wilde bewegingen zwaait ze haar armen om zich heen. Hij moet hier ergens zijn. Als hij nou alleen maar haar kant op kwam, als ze nou alleen maar op de goede plek zocht... Ineens voelt ze iets kouds en klefs in haar rechterhand. Het is meteen weer weg. Ze draait zich om en graait ernaar.

Ja, hebbes. Ze grijpt het vast en schiet naar boven, maar voor ze boven is weet ze het al: wat het ook is, het is te zacht, te licht, het is niet Jesse. Ze trekt haar arm boven het wateroppervlak uit en herkent een jas. Even is ze verlamd van angst en denkt ze het blauwe jack van Jesse te zien, maar dan ziet ze dat de stof donkergroen is en dat de maat die van een volwassene is. Een van de mouwen is helemaal gerafeld. Ze schreeuwt het uit van woede en frustratie.

‘Kom,’ zegt de jongen weer. Hij drijft naast haar. Zijn haren plakken op een idiote manier langs zijn wangen en er druppelt water van zijn neus. ‘We moeten eruit.’

‘Nee,’ fluistert Kyra. Wat als hij hier is? Vlak bij haar in de buurt. Wat als hij net onder haar drijft? Of op een meter afstand, daar, in het midden van het kanaal. Dan had ze hem bijna, echt bijna. Dan had ze hem kunnen redden en als ze nu teruggaat is hij verloren. Nog een keer duikt ze onder, maar ze merkt dat ze het niet meer volhoudt, dat ze maar een paar seconden beneden kan blijven en te weinig kracht heeft om nog echt te zoeken.

‘Kom mee,’ zegt de jongen nogmaals en hij trekt een gezicht alsof hij dit keer geen enkele tegenspraak meer duldt.

Langzaam zwemmen ze terug naar de kant. Voor haar ziet ze de andere zwemmer al uit het water klimmen. Ze zouden echt langer moeten zoeken, maar Kyra kan haar armen en benen amper bewegen. Ze lijken van lood, en het water van stroop. Als ze ooit aan wal komt, moet ze even gaan liggen, even uitrusten, slapen misschien wel.

Ze rilt. Dat je het zo ontzettend koud kunt hebben... Binnen in haar is het kil en hol, als een lege vrieskist waar een dikke laag ijs op de wanden is afgezet. Ze zijn terug bij de wallenkant. Kyra grijpt de bovenkant van de beschoeiing, maar het lijkt onmogelijk om hier uit het water te klimmen. Het is veel te hoog, zeker een meter. Vermoedelijk blijft ze hangen.

‘Eruit,’ zegt iemand boven haar. ‘Schiet op! Je raakt onderkoeld!’

Kyra probeert zich omhoog te trekken, maar ze heeft het gevoel dat haar armen ineens van elastiek zijn, ze trekt zich op maar komt geen centimeter omhoog. ‘Watje,’ scheldt ze zichzelf uit. ‘Je moet

dat water uit. Ze hebben gelijk.' Ze trekt zich uit alle macht omhoog, maar het lukt niet en hijgend valt ze terug.

'Nog een keer,' roept de stem.

Iemand geeft haar een duw, iemand trekt aan haar arm, en dan ligt ze in het gras, te klappertanden en te bibberen.

'Opstaan, bewegen, naar binnen,' beveelt de strenge stem. Het is de jongen. Hoe komt hij nou ineens hier? Hij was toch in het water, naast haar?

'Jij ook,' moppert Kyra. 'Jij ook.'

Ze krabbelt overeind en hij slaat zijn arm om haar heen. Dan duwt en trekt hij haar in de richting van het huisje op het terrein van de kinderboerderij.

'Geef ze hete koffie!' roept iemand. 'Zet de kachel aan. Haal de kens!'

'Jesse?' vraagt Kyra. 'Hebben jullie hem al? Waar is Sophie?'

Op dat moment hoort ze twee sirenes door elkaar loeien. Politie. Brandweer. Goddank.

*

Maud Mertens haast zich achter Niels Bingsten aan naar de dienstauto. Een vermist kind. De beheerder van de kinderboerderij deed de melding. De oppas van het jongetje is in alle staten. Zij heeft met hulp van de andere bezoekers het hele terrein doorzocht. Hij is nu bijna een halfuur vermist. Een fractie van een mensenleven, een verwaarloosbaar klein beetje tijd, maar een eeuwigheid als je kind zoek is. Niels heeft de auto al gestart als Maud het portier opentrekt. Ze ploft op de bijrijdersstoel en ze scheuren weg voordat ze haar riem om heeft. Waarschijnlijk is het niks. In negenennegentig van de honderd gevallen is het een storm in een glas water en is het kind al gevonden als ze aankomen, maar die ene keer dat het wel mis is, is tijd je belangrijkste vijand. Of handlanger. Hoe sneller iedereen in actie komt, hoe groter de kans dat het jongetje terecht komt. Jesse van Dijk. Zeven jaar. Woont in Banne Noord, de wijk vlak bij de kinderboerderij.

‘De Buiktuin,’ zegt Mertens, terwijl ze opzij kijkt naar het door-groefde gezicht van haar collega. ‘Ken je het?’

‘Ja,’ antwoordt Bingsten met opeengeklemd kaken. Vlak voor hen blijft een auto midden op de weg rijden, ook al hebben ze hun licht- en geluidsignalen aan. ‘Dat is bij het kanaal. Ga aan de kant, eikel!’

Zodra er een gaatje is haalt hij de auto in, om die vervolgens op een heerlijk schandelijke manier af te snijden. Mertens ziet de bestuurder vloeken en gebaren maken. Natuurlijk.

Bingsten rijdt over de brug over het kanaal, slaat links af de woonwijk in en slalomt via een onnavolgbare route door een aantal kleine straatjes totdat hij bij de sluis op de Buiksloterdijk komt, waar hij naar beneden rijdt, langs het water naar de kinderboerderij.

In haar hoofd somt Maud op wat er straks nodig is, mocht het jongetje echt nergens te vinden zijn. Een zoekteam, speurhonden, duikers. Misschien ook een amber alert. De coördinator vermissingen is gebeld, die zorgt voor het in werking stellen van het protocol. Jesse is door de officier van dienst beoordeeld als urgent. Ze sluit haar ogen en probeert de loodzware klont in haar maag weg te ademen.

*

De kou is zo diep in al haar vezels doorgedrongen dat Kyra het gevoel heeft dat haar botten zijn veranderd in ijspegels. De koudste 19 november sinds jaren en dan het water in duiken, briljant.

‘Kleding uit,’ beveelt de ambulancebroeder.

Ze staart hem aan.

‘Met die natte kleding aan je lijf krijg ik je niet warm,’ zegt de man. Hij heeft kort grijs haar en een neus als een bokser. Hij is vriendelijk, maar dwingend. ‘Als jij het niet doet, dan doe ik het.’

Ze knikt, legt de oude paardendecken op het bed in de ambulance en begint zich uit te kleden. ‘Ik heb een winterjas,’ zegt Kyra. ‘Die is wel droog. Zal ik die aantrekken? En een muts heb ik ook.’ Ze kijkt de broeder aan en heeft het gevoel iets heel doms te hebben gezegd. Ongetwijfeld heeft de man speciale warmtedekens. Misschien wel

iets elektrisch om haar op te warmen. Ze bibbert nog steeds, maar haar hoofd is helderder.

‘Straks misschien,’ zegt de broeder en hij spreidt een soort aluminiumfolie op het ambulancebed uit. Hij droogt haar ruw met een handdoek en als ze gaat liggen vouwt hij de foliedeken om haar heen. Hij zet het hoofdeind iets omhoog, droogt haar lange blonde haren en zet haar muts op. Dan legt hij nog een deken en haar jas over haar heen en reikt haar een warme kop thee aan.

‘Het valt gelukkig erg mee,’ zegt hij. ‘Je temperatuur is 33,4 graden. Onder de drieëndertig wordt het vervelender.’

‘Jesse,’ zegt ze opnieuw. ‘Is hij nou al gevonden?’

‘Ik weet het niet. Ik ben hier bij jou. Mijn collega is bezig met je vriend en zijn vader.’

‘Mijn vriend?’

‘Die jongen die ook in het water lag. Is dat niet je vriend?’

Ze schudt haar hoofd en drinkt haar thee. Ze weet niet eens hoe hij heet. Langzaam voelt ze de geruststellende warmte van de deken toenemen. Haar lichaam warmt iets op en ze voelt zich een klein beetje ontspannen, maar het gevoel van onheil raakt ze niet kwijt. Als Jesse gevonden was, was iemand dat vast wel komen vertellen.

Ze drinkt het bodempje thee op en laat haar hoofd op het bed rusten. Hoe kan het dat Jesse aan Sophies aandacht ontsnapt is? Niets voor haar. En trouwens ook niets voor Jesse om ’m zomaar echt te smeren. Of in het water te vallen. Hij gaat er weleens vaker vandoor, maar dan staat hij een paar meter verderop of zo. Hij is nog nooit echt weggelopen.

Ze kan haar gedachten niet stilzetten. Ze schieten heen en weer van het moment bij de buurvrouw van Jesse naar het scheuren met de scooter en het zoeken in de straten en het zoeken onder water. God, het water. Zo koud, zo onbarmhartig. Hij zal daar toch alsjeblijft niet liggen? Alsjeblijft. Terwijl ze daar gezocht heeft. En zij niet alleen. Die man, die jongen...

‘Wilt u straks vragen hoe hij heet?’ vraagt Kyra.

De broeder kijkt haar met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Die jongen,’ zegt ze. ‘Mijn vriend. Eh... hoe hij heet.’

‘Zal ik doen,’ zegt de man lachend. ‘Ik vul even mijn papieren in. En dan moeten we eens gaan nadenken hoe we aan droge kleren komen voor jou. Of misschien kunnen we je wel gewoon thuis afzetten.’

Kyra knikt. Ze moet naar buiten om weer te helpen met zoeken.